

{ Normalita }

„Obvyklé“ („průměrné“) se mění; epidemie např. může způsobit, že „normálním“ stavem společnosti už není zdraví, ale nemoc. Jestliže nějaká norma je takto proměnlivá, je třeba pochybovat o její platnosti a závaznosti. Lékař se nemůže orientovat na průměrný, obvyklý, standardní typ člověka. Normalita je něco, čeho musí být vždy znovu dosahováno jakožto životní integrity. Spor a střetnutí norem a normativit se vposledu rozhoduje na schopnosti integrovat větší časové i prostorové světy, v nich ovšem i vlastní život. Časový moment je tu mimořádně důležitý. Normalita je pojem výrazně časový, k času se podstatně vztahující. Normální člověk není mladý člověk, ale není jím ani starý člověk. Přesto mládí i stáří jsou *normovány*, a to jednotně, integrálně.

(lístek A6, ručně psáno; Praha, Filosofický ústav, 24. 7. 70.) [pozn. aut.]